

siger den noget om de folk, der morede sig over historien, og hvor medlemmer af Dansk Folkepartis folketingsgruppe var nogle af dem, som grinede allerhøjest.

Man kunne tro, at denne diskussion handlede om et multietnisk Danmark; men det gør den ikke. Som enhver ved, er denne forespørgselsdebat et led i Dansk Folkepartis såkaldt kæmpestore forårskampagne mod et multietnisk Danmark. Derfor afholdt de konferencen i lørdags, derfor har de anmeldt forespørgslen til i dag, så den er blevet så meget forsinket, og derfor afholder de en landsdækkende kampagnedag lørdag den 3. maj mod det såkaldt multietniske Danmark.

Derfor gennemfører partiet også en såkaldt telefonkampagne, hvor hver opringning registreres som opbakning til en folkeafstemning om udlændingepolitikken. Her kan den samme håndfuld mus igen og igen ringe ind og lade, som om de gungrer som en elefant. Som der står i Dansk Folkepartis brugsanvisning på forsiden af deres blad, sker det helt anonymt, og hverken navn eller telefonnummer vil blive registreret. Tele Danmark oplyser sluttelig det samlede tal, og tallet afleveres til statsministeren.

For Enhedslistens skyld kan Dansk Folkepartis medlemmer sidde og ringe anonymt til hinanden i én uendelighed. For vores skyld kan Dansk Folkeparti gennemføre lige præcis de forårs-, sommer-, efterårs- og vinterkampagner, de har lyst til, inklusive en kæmpekampagne mod det multietniske Danmark, og for vores skyld kan Dansk Folkeparti også ansætte hvem som helst, de vil, til at lede disse kampagner; inklusive folk, som i årevis har hentet åndelig næring i blade med eksotiske navne som Fædrelandet, Kamptegnet eller Danskeren, hvis de oven i købet ikke sely har skrevet i dem. Alt dette er Dansk Folkeparti i sin gode ret til, for det er en del af de demokratiske spilleregler.

Men der er én ting, Dansk Folkeparti ikke har ret til eller mulighed for, og det er at kræve, at vi andre medvirker i deres kampagne. Dér går grænsen efter Enhedslistens opfattelse.

Som enhver ved, diskuterer Enhedslisten gerne flygtninge- og indvandrerpolitik. Vi havde en lang debat om det for mindre end en uge siden, hvor både Enhedslisten og en række andre partier deltog med mange indlæg og mange synspunkter om en lang række spørgsmål, fordi det var en meget bred debat. Vi er ikke interesserede i, at debatten om flygtninge og indvandrere stikkes under stolen; vi prøver

ikke at undgå den, bl.a. fordi vores flygtningepolitik afspejler et solidarisk menneskesyn, som vi er stolte af, og som vi meget gerne vil have lov at lægge frem og propagandere for.

Men diskussionen skal selvfølgelig tjene et andet formål end blot det at være Dansk Folkepartis forsøg på at profilere sig over for Fremskridtspartiet og eventuelt over for Venstre som landets mest fremmedfjendske parti. For os at se er det formål ærligt talt fuldstændig uinteressant.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg har under hele debatten i dag prøvet at høre godt efter og prøvet at koncentrere mig om at finde ud af, hvem det er, den egentlig handler om.

Der bliver hele tiden talt om de fremmede, og de fremmede er nu blevet umenneskeliggjort. Hvem taler vi om? Er det narkopusheren på Vesterbro, er det ingeniøren på Brüel & Kjør, eller er det den lille andengenerationsindvandrerpige, der slider og slæber for at prøve at kvalificere sig og få en uddannelse, og som taler flydende dansk, men – som fru Anne Baastrup har nævnt tidligere – alligevel bliver fejlet af banen i sidste øjeblik, fordi hun har et mærkeligt efternavn? Hvem er det, vi taler om?

Jeg synes, hr. Søren Søndergaard ramte fuldstændig plet ved at understrege – og det er jeg enig i – at alle og enhver kan rejse den debat, de vil, men at problemet med denne debat er, at man snart kan tillade sig at sige hvad som helst om andre mennesker, bare de kommer fra et andet sted. Men det kan da vel ikke være rigtigt? Der må da være nogle danske værdier, vi vil holde i live og bevare, som vi vil holde fast i og derfor sige, at vi må sonde.

Jeg har ikke den ringeste sympati for en narkopusher på Vesterbro, og jeg er fløjtende ligeglad med, om vedkommende er sort, grøn, dansk, blå eller hvad som helst, for det ændrer ikke mit syn på den pågældende.

Men vi bliver da nødt til at betragte mennesker som det, de er: En lille sagtmodig person, en rystende, rædselsslagen flygtning, et dumt svin – hvis man må tillade sig at sige det – eller hvad de mennesker nu er. Det er vel en tradition, vi har haft i Danmark, at det er den måde, vi forholder os til mennesker på, og det synes jeg ikke er fremgået af debatten i dag.

Fru Pia Kjærsgaard understregede med nogle tal fra Danmarks Statistik, som jeg ikke længere kan huske, men det kan jo slås op, at om et eller